

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๓๑๕๓-๓๒๓๕/๒๕๕๑

นายจ้างหมดสัญญาที่ได้รับอนุญาตให้บริการขายอาหารในสถานประกอบการที่สาขาจังหวัดปราจีนบุรี จึงเสนอให้ลูกจ้างทั้งแปดสิบสองคนเลือกไปทำงานที่สาขาอื่นซึ่งมีอยู่หลายแห่งทั้งในกรุงเทพมหานครและจังหวัดสมุทรปราการ โดยจะให้เงินช่วยเหลือเป็นค่าเช่าบ้านเดือนละ ๑,๐๐๐ บาท ลูกจ้างทั้งแปดสิบสองไม่เลือกและไม่แสดงความจำนงให้นายจ้างทราบ นายจ้างจึงส่งให้ลูกจ้างทั้งแปดสิบสองไปทำงานที่สาขาสมุทรปราการ ในตำแหน่งไม่ต่ำกว่าเดิม ทั้งยังได้เจรจากับบริษัทใหม่ที่ได้รับอนุญาตให้บริการขายอาหารแทนให้รับลูกจ้างเข้าทำงานด้วย ซึ่งลูกจ้างก็ได้สมัครเข้าทำงานกับบริษัทดังกล่าวต่อมา การย้ายสถานที่ทำงานดังกล่าวจึงมิได้เป็นการเลือกปฏิบัติหรือเป็นการกลั่นแกล้งและนายจ้างก็ได้หาวิธีเยียวยาความเดือดร้อนให้ลูกจ้างด้วย แม้ว่าการย้ายสถานที่ทำงานดังกล่าวจะเป็นการเพิ่มภาระให้แก่ลูกจ้างมากขึ้นแต่ก็เป็นไปตามสัญญาจ้างแรงงานระหว่างลูกจ้างทั้งแปดสิบสองกับนายจ้างซึ่งระบุในข้อ ๔ ว่า นายจ้างสามารถย้ายลูกจ้างไปทำงานสาขาอื่นของนายจ้างได้ทั่วราชอาณาจักร จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายและเป็นธรรมแล้ว เมื่อลูกจ้างมีหนังสือแจ้งนายจ้างว่าไม่ประสงค์จะไปปฏิบัติงานหน่วยงานแห่งอื่นของนายจ้าง และไม่ไปปฏิบัติหน้าที่ตามวันและเวลาที่นายจ้างกำหนด จึงเป็นการละทิ้งหน้าที่เป็นเวลา ๓ วันทำงาน โดยไม่มีเหตุอันสมควร

จาก คำพิพากษาศาลฎีกาคดีแรงงานที่สำคัญ โดย ศาสตราจารย์เกษมสันต์ วิลาวรรณ